

indkaldt; og er han indkaldt til Tjeneste, maa han ikke rejse uden Krigsministeriets Tilladelse. Det er ganske naturligt, at Folk ikke maa rejse udenfor Landet i den Tid, de skulle ind og aftjene deres Værnepligt. Men er nu ikke den Form, Bestemmelsen har, alligevel noget forældet, kunde jeg fristes til at sige? Svarer den til Nutiden? I vore Dage kan man jo rejse, i hvert Fald naar man bor i Nærheden af en Grænse, med saa stor Lethed, at man kan lade sig befordre over til et andet Land og spise Frokost der og saa være tilbage her til Middag. Saaledes er det jo mange Steder. Jeg vil slet ikke tale om Helsingør — Helsingborg eller København — Malmø, som jo ere Minima af, hvad man kan kalde Udenlandsrejser. Det kan være et Spørgsmaal, om der ikke kunde være nogen Grund til at sætte en Minimumsgrænse for Varigheden af en Udenlandsrejse, der krævede en saadan Tilladelse fra de højeste Autoriteter. Er det absolut nødvendigt, at man for at rejse fra Helsingør til Helsingborg skal søge Ministeriet? Kunde man ikke sætte, f. Eks., at Fraværelse fra Landet i mere end een Dag eller et lignende Minimumstidsrum betingede en saadan Ansøgning? I Virkeligheden gaar det saadan til, at denne Bestemmelse overtrædes i Hundreder af Tilfælde, uden at det straffes, og var det saa ikke muligvis bedre at have en Bestemmelse, som ikke udtrykkelig udeskede til Overtrædelser, men som kunde gennemføres?

Dette er de væsentligste Bemærkninger, jeg vilde knytte til Lovforslaget. Saa er der nogle smaa Bemærkninger om Sproget i Lovforslaget, det har man i det andet Ting været henrykt over. Jeg kan imidlertid ikke dele denne Henrykkelse. I det oprindelige Lovforslag har man været saa hypermoderne, at man har strøget alle Verbernes Flertalsformer, men det er mig en stor Tilfredsstillelse at se, at i det af Folketinget vedtagne Lovforslag har man fulgt det sædvanlige Lovsprog og bibeholdt disse Flertalsformer. Det forekommer mig, at denne hypermoderne Forkastelse af alle Flertalsformer næsten gør Indtryk af et sjusket Sprog, og jeg kan ikke rigtigt forsones mig dermed. — Saa har man i det andet Ting indført en anden Sprogforbedring, idet man for „tjenstdygtig“ har sat „tjenstudygtig“. Ja, logisk set kan jeg nok forstaa, at der kan indvendes noget imod Ordet „tjenstdygtig“, men da dette Ord har en saa gammel Hævd i Sproget, synes jeg, man skulde være noget betænkelig ved uden videre at

kassere det, og ser man nøjere paa det, er der ogsaa logisk set noget at indvende imod Ordet „tjenstudygtig“; smukkere vilde det være at sige „ikke tjenstdygtig“, men at knytte dette „u“ til „dygtig“ er logisk set ikke at foretrække, det gælder kun Dygtigheden i Forbindelse med denne specielle Tjeneste; den, der er udygtig til Militærtjenesten, kan til mangfoldige andre Ting være den alldygtigste, det vide vi nok, og derfor er den gamle Form bedre.

Ligeledes har man kastet sig over Ordet „Krigsbestyrelsen“. Jeg indrømmer Rigtigheden af, hvad der er sagt nede i det andet Ting imod det rent logiske. Det er et af de Ord, som egentlig ere en Sammentrækning, man har noget in mente, noget underforstaaet, som skal til for at gøre det fuldstændigt, men det har nu en Gang vundet en vis Hævd, saa jeg synes, man kunde have ladet det staa, det er ikke saa umuligt, som man vil gøre det til, og der er mangfoldige Forhold, hvor det finder Anvendelse — det er netop Forhold, som Ingeniørofficerer jævnlig have med at gøre —, for Eksempel er der mange Gange i Kontrakter fastsat visse Bestemmelser, som skulle afgøres af de højere militære Autoriteter, men i mange Tilfælde kan det ikke paa Forhaand siges, om den Autoritet, der har Afgørelsen, bliver selve Krigsministeriet eller en af de under Krigsministeriet sorterende højere Autoriteter. I saadanne Tilfælde er det saa dejligt rart med dette lidt ubestemte Udtryk „Krigsbestyrelsen“; naar saa det Øjeblik kommer, da Afgørelsen skal finde Sted, afgør den Maade, hvorpaa Sagen foreligger, hvilken af Autoriteterne der skal fungere som Krigsbestyrelse. Naar man imidlertid for enhver Pris vil af med det Ord, lægger jeg ikke saa stor Vægt derpaa, at jeg vil rejse en Konflikt i den Anledning. Maa jeg gøre opmærksom paa, at man dog ikke har været helt konsekvent, idet man i § 44 har ladet det staa uantastet.

Saa er der endnu kun en lille Bemærkning, jeg ønsker at fremsætte. Der er flere Steder, hvor man bruger Udtrykket: „Færøerne, Island og de danske Besiddelser udenfor Europa“, det er de Steder, hvor de indfødte ere fritagne for Værnepligten. Jeg kunde have Lyst til at stille det Spørgsmaal, om det ikke var muligt, og om det ikke vilde være nok saa smukt at sammenfatte alle disse Begreber til denne ene Betegnelse, som i den den senere Tid har vundet en vis Hævd: „De danske Atlanterhavsøer“.